

Eens op 'n Tyd

Ons Planeet

Deur Vitta Murrow

Eens in 'n

Rif

Duisende jare gelede, langs 'n groot skiereiland wat vanaf die vasteland tot in 'n warm see gestrek het, het twee broers gewoon. Hulle was nie 'n tipiese gesin nie; een was 'n seemeeu en die ander 'n walvis, maar hulle was familie van mekaar, nietemin, verbind deur 'n toevallige ontmoeting ver in die see.

Walvis, 'n jong kalf, het 'n groot afstand afgelê en hul natuurlike navigasievaardighede geoefen. Hoog bo het Meeu ook ver gereis en die kleurvolle water onder gebruik om hul pad te volg.

“Aero, Blou, Seeskuim, Ligblou, Aqua, Turkoois,
Taling,” het Meeu opgesê.

Op daardie spesifieke dag het lawa-openings naby die water skielik onmiddelik vertroebel, en hulle kon nie meer die kleurvolle waters sien om hul pad in kaart te bring nie. Verward het Meeu in sirkels gevlieg. Vrees het vinnig op die verlore voël neergedaal.

Onder, diep in die water, weg van die rook
en getier, het jong Walvis geswem.

Toe hy op gaan vir asem, hoor Walvis 'n katoefel bo hulle -
'n vlag van flappe en 'n verskriklike gegil. Dit was
natuurlik Meeu. Walvis het 'n sproei water opgeblaas en
na 'n verwarde seevoël geroep.

“Jy, daar bo! Is jy verlore?”

“Verskriklik!” het die paniekbevange meeu geantwoord.

"Moenie bekommerd wees nie!" het Walvis vol selfvertroue gesê. "Ek is 'n skerp navigator. Ek sal jou die pad wys."

“Maar hoe? Ek kan nie sien nie!” het Meeu bekommerd geantwoord.

“Luister! Jy sal my asems hoor,” stel Walvis die vreemdeling in die lug gerus. Seker genoeg, opletende Meeu is gekalmeer deur die ritme van Walvis se asemhaling. "Volg my leiding," het Walvis op geroep.

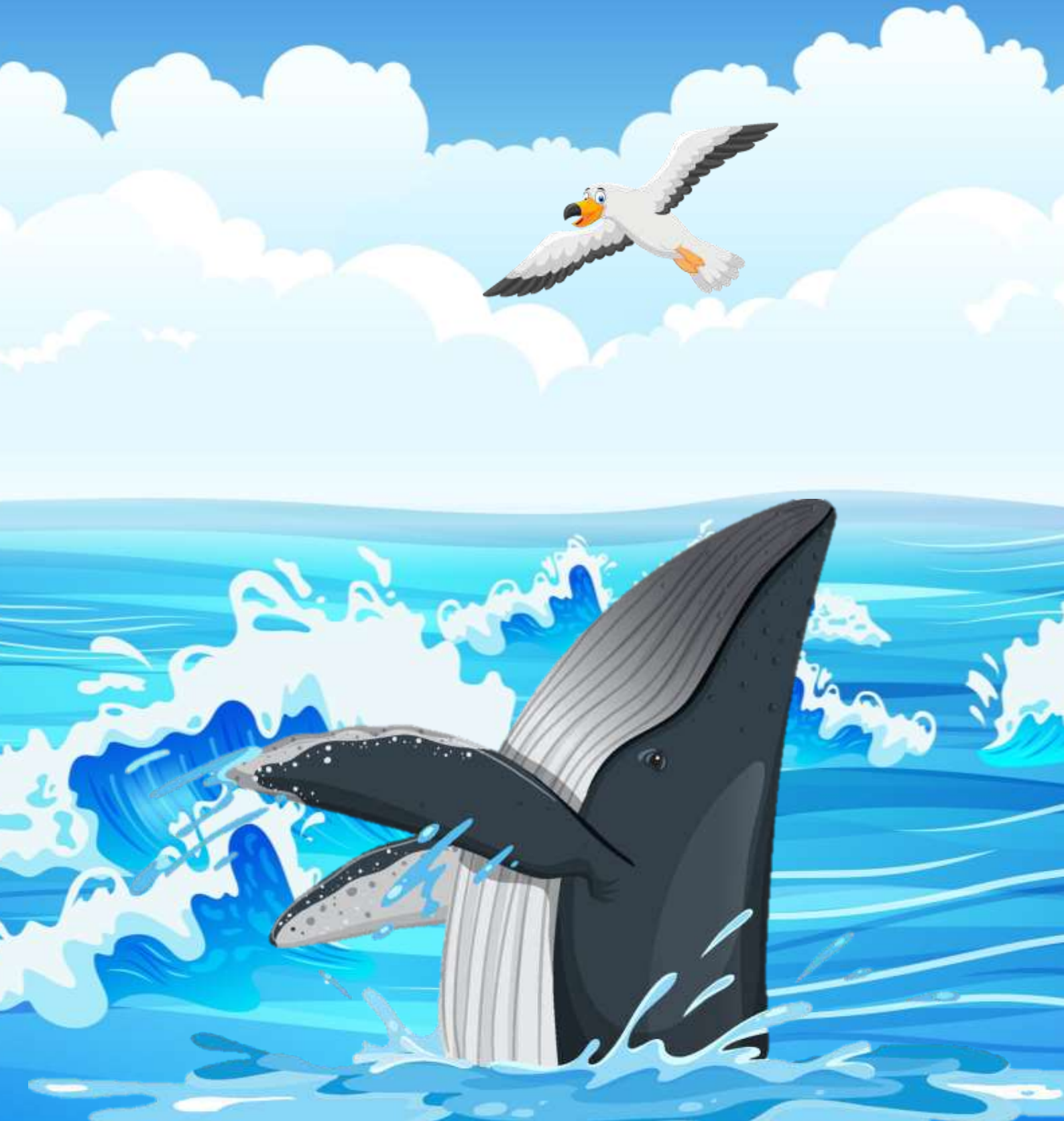
Meeu volg die asem in en uit. Die ritme het 'n rigtingwyser van die see geword. Meeu het Walvis gevolg tot skoon lug – en na veiligheid.

Meeu was oorweldig met vreugde en dankbaarheid en het belowe om eendag die guns terug te gee.

"Nie nodig nie," het Walvis geantwoord.

"Wel, dan sal jy altyd my vriendskap hê," het Meeu aangebied.

Van daardie dag af het Walvis en Meeu 'n
onmiddellike en blywende band gehad.

Hulle het dae spandeer om parallelle pret te
bedink. Meeu het oor die water naby Walvis
geswaai en afgeroom.

Walvis sou opspring uit die
water, sy vriend spuit en
agtervolg.

Terwyl Walvis elke jaar na kouer water vertrek het, het hulle terugkeer na dieselfde plek waar hy Meeu die eerste keer ontmoet het. Met verloop van tyd het die twee mekaar 'broer' begin noem. Die skiereiland en die omliggende waters was hul gedeelde hawe.

Die broers het tussen en bo die water se
wonderlike koraal en wit wild gereis; visse,
pylstert, seesterre en skaaldiere in alle kleure en
vorms. Daar was genoeg vir die vriende om te
verken.

Soos die twee ouer geword
het, het die koraal
gemeenskap ook toegeneem.
Dit het gepaar om die
skiereiland soos 'n
stralekrans te omsluit.

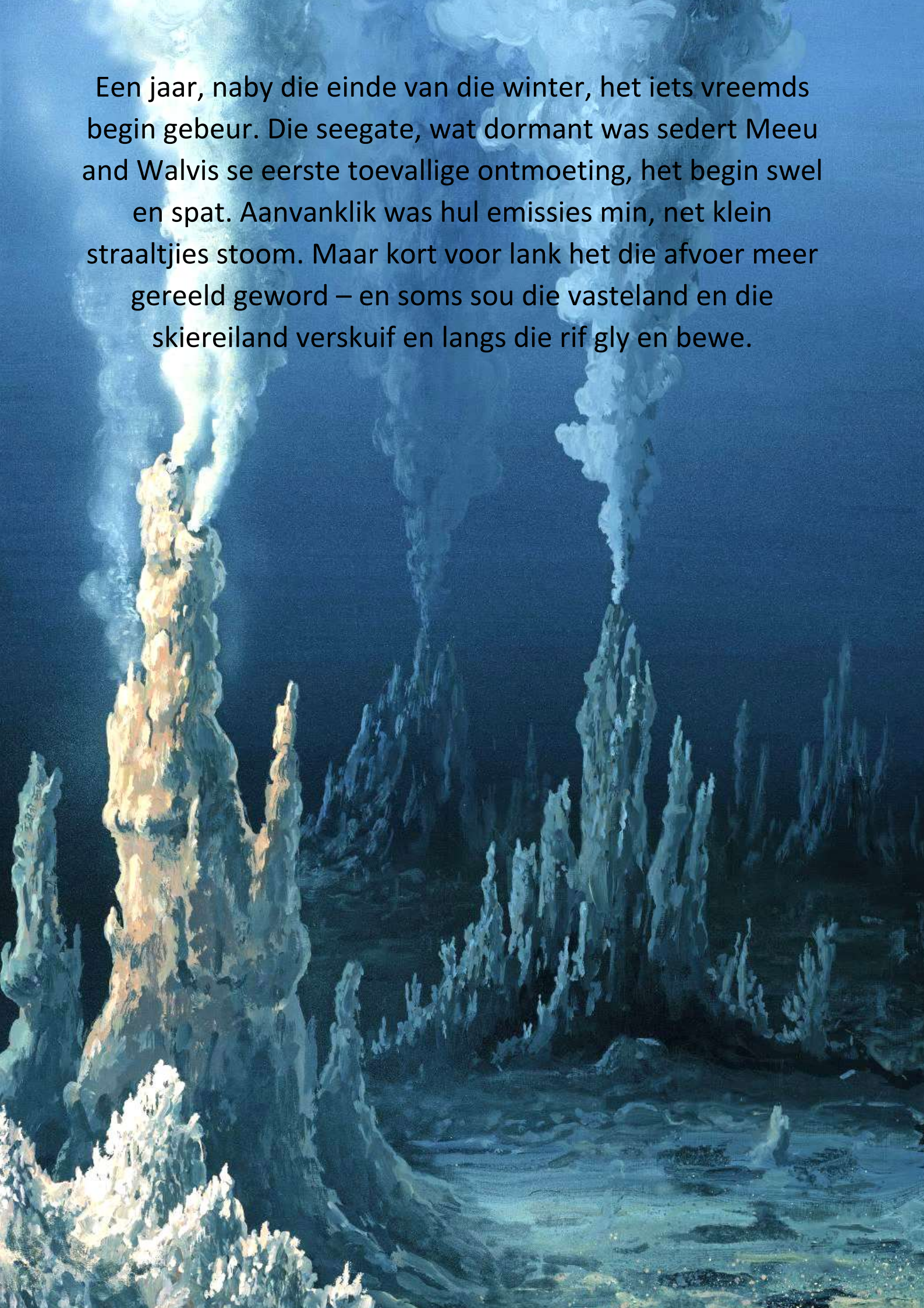
Walvis en Meeu was mal oor hierdie koraal-
stralekrans en het baie van hul tyd daar
deurgebring. hul vriendskap het ander plante en
diere geïnspireer om die koraal hul tuiste te
noem en mettertyd het die stralekrans 'n
volgepakte rif geword. 'n Betroubare tuiste vir
generasies van ontelbare wesens – groot en
klein.

Walvis en Meeu was die rif se
gelukbringers, nie-amptelike kapteins
van die buurt. Hulle was 'n konstante
teenwoordigheid bo en onder en het
enige diere wat hulle ontmoet het
gehelp om hul pad te vind.

Een jaar, naby die einde van die winter, het iets vreemds begin gebeur. Die seegate, wat dormant was sedert Meeu and Walvis se eerste toevallige ontmoeting, het begin swel en spat. Aanvanklik was hul emissies min, net klein straaltjies stoom. Maar kort voor lank het die afvoer meer gereeld geword – en soms sou die vasteland en die skiereiland verskuif en langs die rif gly en bewe.

Walvis skuil in groeiende golwe en die
warmte wat daaronder uitgestraal het.
Hulle het probeer om die sensieweagtige
inwoners van die rif te troos en gerus te
stel.

Meeu het intussen tyd spandeer om inligting te versamel om hieronder met Walvis te deel.

Van bo af kon Meeu sien die ander veranderinge vind ook plaas. Die warmer water het veroorsaak dat die rif op geheimsinnige maniere optree. Meeu het gesien dat van die wild afgeneem het en die koraal het nuwe en spookagtige skakerings aangeneem.

“Die water het verander!” het Walvis opgemerk terwyl die broers langs die skiereiland gereis het. Meeu bo-op Walvis se rug.

“Ja,” het Meeu saam gestem. “Uit die lug is al die kleure anders.”

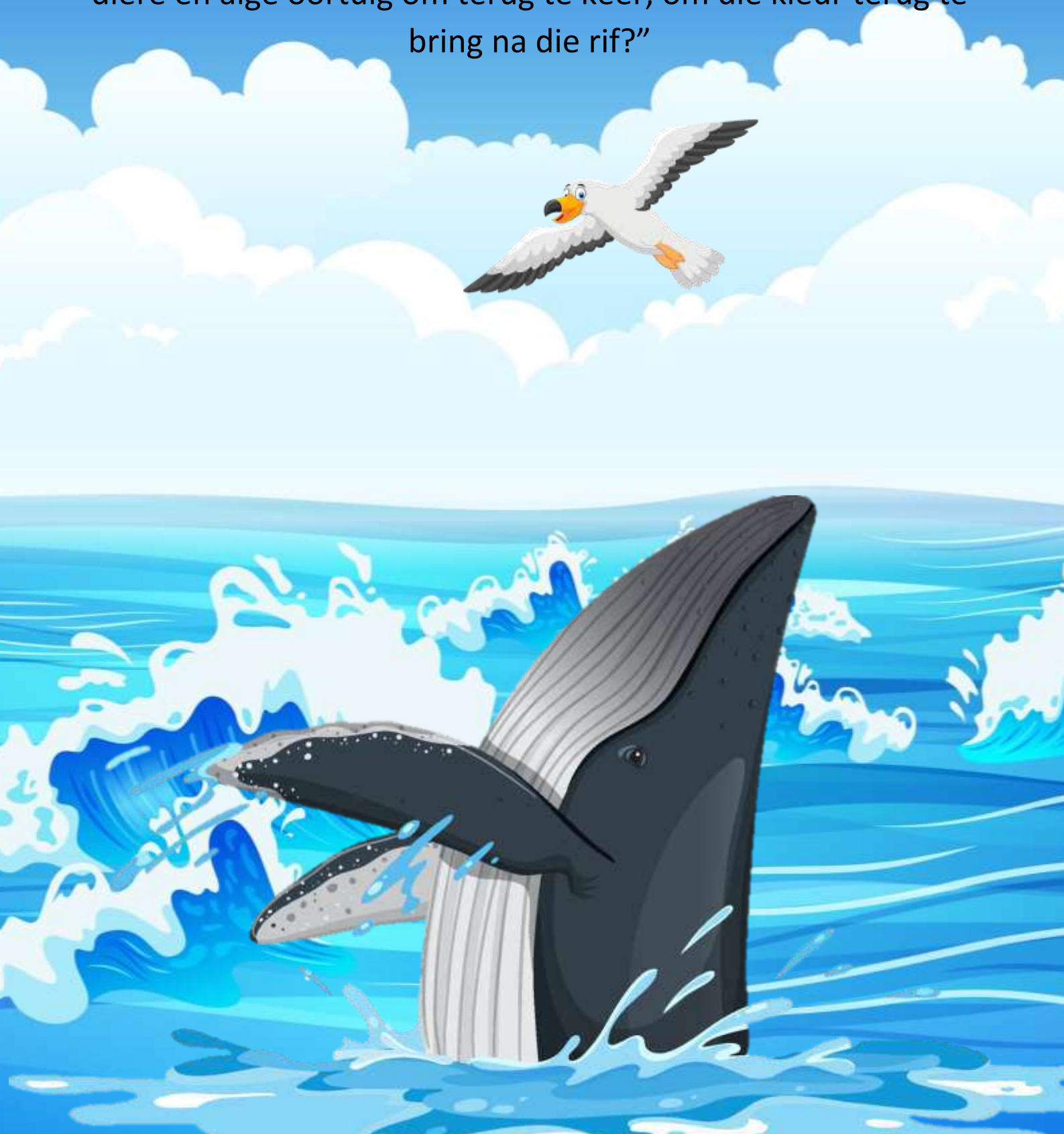
“Het jy opgelet die diere weg beweeg?” het Walvis gevra.

"O, hulle sal terug wees, moenie bekommerd wees nie," het Walvis geantwoord. Maar albei broers het onseker gevoel.

Soos die weke aangestap het, het die winter nader gekom, en gou was dit tyd vir Walvis om te vertrek. Teen daardie tyd het die rif selfs meer onreëlmatig gegroei. Walvis was huiwerig om te vertrek.

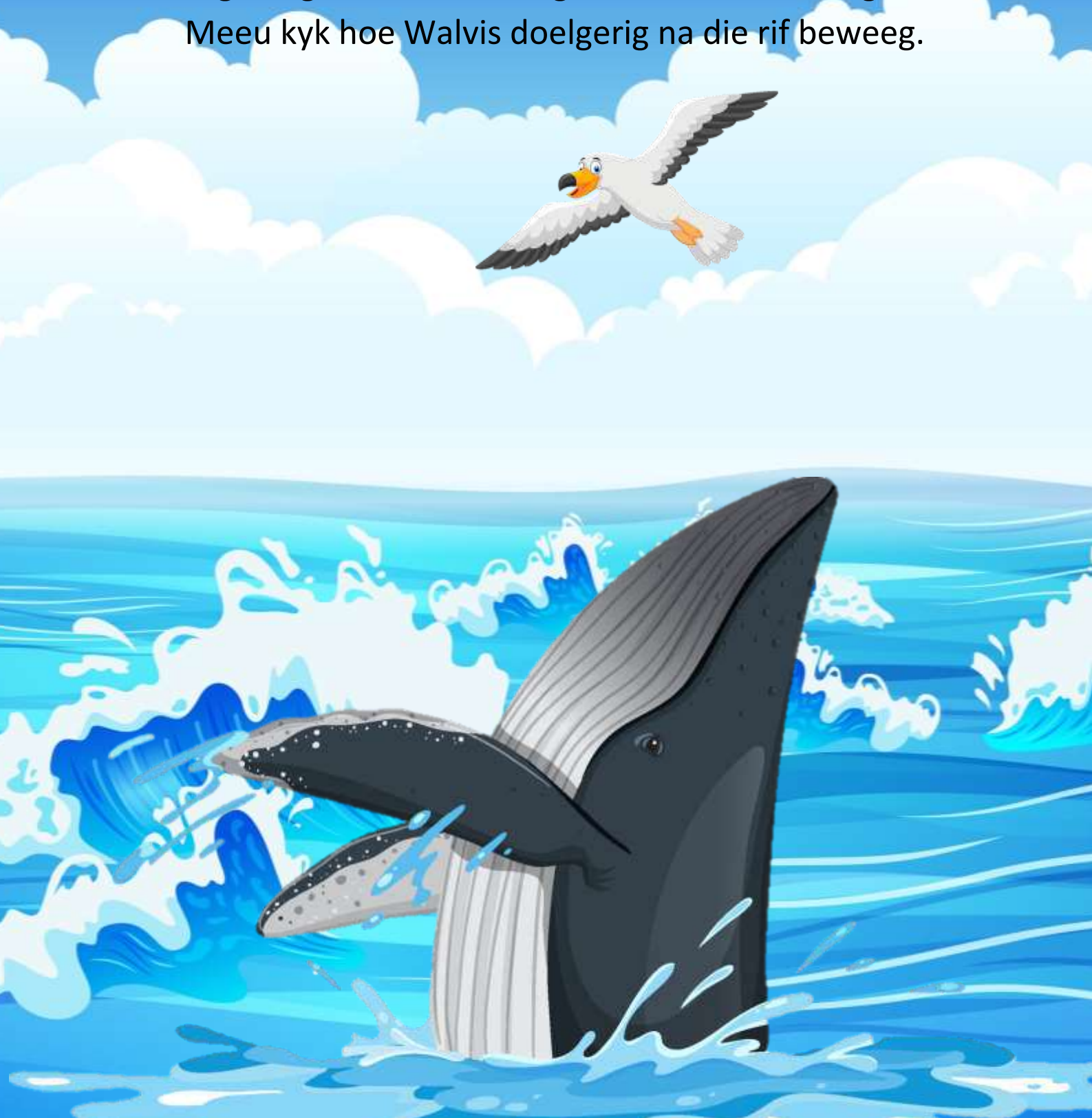
“Wat as ek bly? het Walvis voorgestel. “Miskien kan ek ander diere en alge oortuig om terug te keer, om die kleur terug te bring na die rif?”

Meeu het van sy uitkykpunt gesien dat die rif amper wit was, en dat min beweging tussen die koraal gevind kon word.

"Ek weet nie ... Dit kan te laat wees," het Meeu gekwel.

"Dit is die moeite werd om te probeer!" het Walvis uitdagend gesê en het vinnig onder die water in geduik. Meeu kyk hoe Walvis doelgerig na die rif beweeg.

Skielik, 'n weerklinkende BOEM! Is gehoor, en op die plek waar die skiereiland aan die vasteland geheg het, het 'n groot skeur in die aarde oopgegaan.

Vurige klippe het uit die opening uitgeskiet. Linte swart rook het agter die projektiel geblom.

Meeu het gewet die lug sou kort voor lank dik van rook wees en hulle het verby die rand van die skiereiland gejaag tot by die verste uithoeke van die bedorwe rif.

Meeu het neergeskiet en die water vir Walvis gesoek. Agter hulle het die land ontplof en gedreun.

Ontvlamde lawa het uit hoër grond gestort en na die waterkant gehardloop. Meeu vrees vir Walvis. Terwyl die warm lawa-afloop en die soutwater getref het, het dit gebruis en gestoom en bolvormige rotse gevorm. Dit het gelyk soos 'n gebrande grens tussen land en see.

Meeu neem 'n veilige hoogte en kyk af. In 'n donker paadjie tussen die skiereiland en die rif, het Meeu die skiereiland en die rif gewaar. Meeu het walvis gewaar wat vas gevang was tussen die nuwe swart rotse wat 'n muur gevorm het.

Walvis het opgekrom om gereeld asem te haal, maar het min beweegruimte gehad. Meeu onthou die dag toe hulle ontmoet het – toe Walvis kalm en gerusstend was en vir Meeu na veiligheid geneem het.

Meeu het na die water gedaal en na Walvis geroep. "Ek het jou, broer!"

Meeu het skaars geweet wat om te doen, totdat hulle bome gewaar wat deur die bewende land omgekeer is.

Hy het na hulle gevlieg en 'n paar takke in sy snawel gegryp. Met alle mag het Meeu die bome een vir een gesleep en getrek tot waar die skiereiland die vasteland ontmoet.

Beweeg elke boom en sny die aarde onder. En gedruk en Meeu se bek gesny. Maar Meeu het die bome gesleep en getrek totdat die land tussen in geëts en sag was.

Walvis het meer gereeld opgekóm vir lug; Meeu het hul seesproei angstig dopgehou.

Terwyl die vasteland 'n laaste kragtige
ontploffing losgelaat het, het Meeu 'n laaste
boom oor die grond getrek. Toe die bome
die grond 'n laaste keer krap, het die
skiereiland en die rif in 'n epiese breuk van
die vasteland geskei.

By die plek waar Walvis vas gesit het, het 'n poort oop
gegaan. Walvis het hoog in die lug oor die swart rotse
gebreek en swaar in die water beland voordat hy in die
see uit gegaan het. Meeu het bokant Walvis gevlieg.
Agter hulle was hul huis, hul hawe, bedek met rook en
as.

Die broers het op 'n veilige afstand na hul vorige huis terug gekyk.

"Sal die rif herstel?" het Walvis getreur. "Sal dit ooit weer 'n huis wees?"

Van diep binne het Meeu optimisme en terughoudendheid gevind.

"Ons sal die kleure volg," het hy gesê. "Hulle sal ons na 'n lewendige nuwe tuiste neem."

“Die kleure?” het Walvis gevra.

"Hierdie kant toe," het Meeu vooruit gevlieg.

“Aero, Azure, Seeskuim, Ligblou, Aqua, Turkoois, Teal,” het Meeu opgesê. “Wanneer die rif herstel het, sal ons die kleure huis toe volg.”

Saam het hulle verder gereis, broers verbonde
aan die see. Saam het hulle vasgehou aan die
belofte van 'n dag wanneer die rif weer 'n plek
van prag, majesteit en kleur sou wees: 'n plek
wat hulle tuiste sou kon noem.

THINK

DIGITAL ACADEMY

